

Detectivebureau
Iris en Ko
OMNIBUS 3

Detectivebureau Iris en Ko

CASES: 007-008-009

Detectivebureau
Iris en Ko

OMNIBUS 3

BERT WIERSEMA

Illustraties Wendelien van de Erve

Ĵ/columbus

Detectivebureau Iris en Ko omnibus 3
Bert Wiersema

ISBN 978-90-8543-575-4
NUR 283
Trefw.: DETECTIVE

De ongelooflijke ontsnapping van tengere Tinus – AVI-7 (M6)
Amateurspion in een heteluchtballon – AVI E5
De brutale bruiloftsboeven – AVI M5

Illustraties: Wendelien van de Erve
Ontwerp omslag en opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

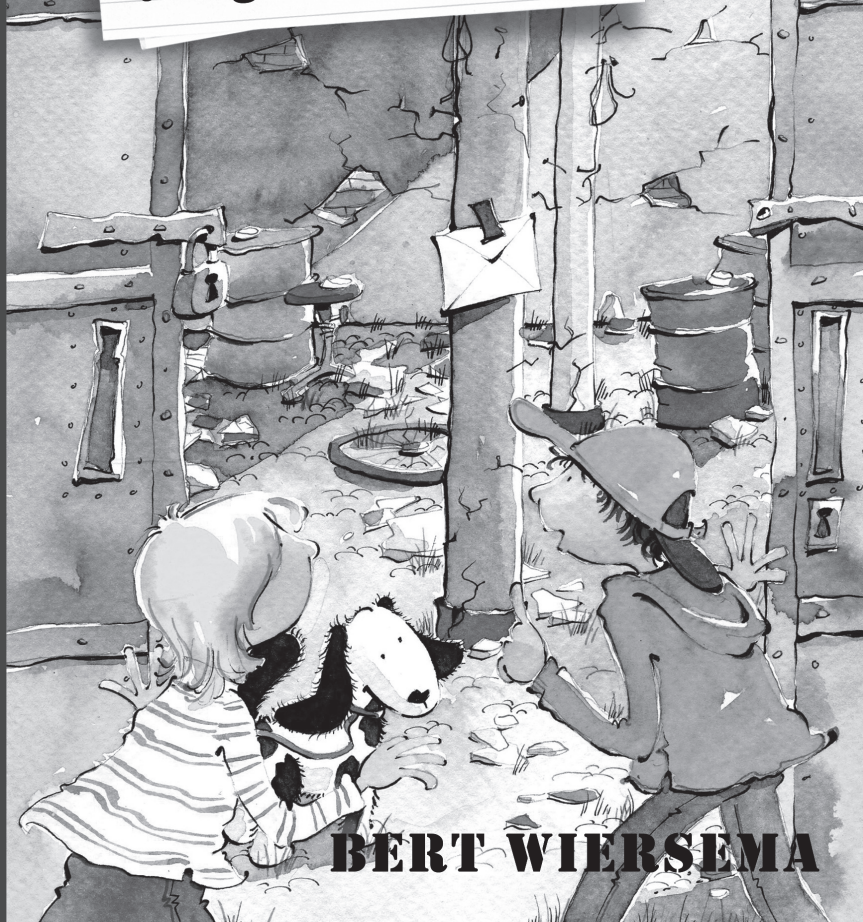
© 2024 Columbus, onderdeel van Jongbloed Christelijke Media – Leeuwarden
Alle rechten voorbehouden.

www.jongbloedmedia.nl

SECRET

Iris en Ko
Detectivebureau Iris en Ko
CASE: 007

De ongelooflijke
ontsnapping van
tengere Tinus.

BERT WIERSEMA

Inhoud

1. Weer niks	9
2. Een geheimzinnige brief	15
3. Dat moet je nooit doen	20
4. Een nieuwe brief	27
5. Doen of niet doen?	33
6. De laatste brief van JB	40
7. Spijt	46
8. Jacht op tengere Tinus	51
9. Het geheim van de afgesloten kamer	57
10. Sluit mij maar op	64
11. De verdwijntruc van slimme Koos	70
12. Hoe doet hij dat?	75
13. Toch nog een opdracht	81

1 Weer niks

Koos' vingers hameren op het toetsenbord van zijn laptop. Op zijn hoofd heeft hij twee petten. Eentje met de klep naar voren en een met de klep naar achteren. Zo lijkt hij op de beroemde detective Sherlock Holmes. Achter zijn rug in de kast staan alle boeken van Sherlock Holmes, tussen nog veel meer detectiveverhalen. Koos heeft meer dan duizend detectives in een enorme boekenkast.

Hij glimlacht trots. Er komt een dag, dan zullen zijn eigen boeken daar tussen staan. Hij ziet het al helemaal voor zich. Detectivebureau Iris en Ko. Eerst case 001, dan case 002. Misschien wel tot case 999. Planken vol!

Naast de laptop ligt een schrift. Dat heeft hij op school van meester Visser gekregen. Koos is altijd het eerst klaar met zijn werk. Van meester mag hij dan de avonturen die hij met Iris, zijn buurmeisje, beleeft opschrijven. Op het kaft heeft hij *case 006* geschreven. Daaronder heeft meester met sierlijke letters geschreven: *De schat van sterke Tjerk*.

Tevreden leunt hij achterover. Case 006, hun eerste echte zaak. Een echte schat hebben ze gevonden. Het heeft zelfs in de krant gestaan. Met een foto. Iedereen op school was verschrikkelijk jaloers geweest. Meester had de voorpagina op het prikbord in de klas gehangen.

Hij pakt het schriftje op. Hij heeft het verhaal bijna overgetypt.

Als je echte boeken wilt maken, moet je niet met volgeschreven schriftjes aankomen. Dan moet je het netjes op de laptop hebben staan. De eerste vijf schriften heeft hij al in de cloud. En case 006 bijna. Hij is bij het laatste hoofdstuk. Het stuk waarbij ze in de krant komen.

Onwillekeurig kijkt hij naar buiten. Ziet hij de postbode al? Hij kijkt op zijn horloge en zucht. De post is laat vandaag. Zal er nu eindelijk eens een brief bij zitten voor Detectivebureau Iris en Ko? Hij had verwacht dat ze de ene na de andere opdracht zouden krijgen. Nota bene, kinderen die schatten kunnen vinden. Die ... kunnen alles. Nou, niet alles, maar wel veel.

Hij wil opdrachten! Opdrachten die geld opleveren. Hij moet sparen! Zo gauw hij achttien is, wil hij zijn rijbewijs halen. En dan een auto. Een Jaguar met geheime vakken erin.

Buiten klinkt een bons. Koos schrikt op uit zijn dagdromen. Wat was dat? Weer hoort hij het geluid. Even later verschijnt het hoofd van papa voor het raam. Koos lacht. Zijn vader heeft een veeg verf op zijn wang.

‘Kun je het raam even opendoen?’ klinkt het gedempt door het glas.

Koos wipt uit zijn bureaustoel en draait het raam naar binnen. Als hij over de vensterbank kijkt, ziet hij dat pa op een ladder staat.

‘Ik heb het zijraam beneden klaar. Nu is het raam van jouw kamer aan de beurt. Het raam moet voorlopig open blijven staan. Ik moet eerst schuren en daarna verf ik het kozijn hier buiten. Kun je niet bij Iris gaan spelen?’

‘Ik ben druk aan het schrijven. Ik heb case 006 bijna klaar.’

‘Nou, dan hoop ik dat ik je niet te veel stoort. Het is vandaag ideaal verweer, dus ik zet even door.’

‘Hmmm’, broemt Koos. Hij loopt naar zijn bureau en laat zich met een plof in zijn bureaustoel vallen. Hij zucht diep.

‘Nou, nou’, zegt papa. ‘Ben je chagrijnig? Sorry hoor, maar je kozijnen moeten nodig geveerd worden.’ Met een schuurmachine begint hij over het kozijn te rossen. Horen en zien vergaat je.

‘Ik ben niet boos omdat u hier verft. Ik ben boos op heel Drachten’, schreeuwt Koos boven het geraas uit. Papa stopt met schuren.

‘Heel Drachten nog wel. En wat heeft Drachten dan wel gedaan?’

‘Wel gedaan? Wel gedaan? Ze hebben helemaal niks gedaan!’ Papa zet de machine op de vensterbank. ‘Sorry, dat snap ik even niet.’

‘Ik moet opdrachten hebben!’ roept Koos met zijn handen in de lucht. ‘Ik heb een schat ontdekt. Het heeft met chocoladeletters in de krant gestaan.

Detectivebureau Iris en Ko! Waarom huurt dan niemand ons in? Die schat van sterke Tjerk is echt niet de enige schat. Er valt nog veel meer te ontdekken!’

‘Maar Koos, jullie zijn nog ...’

‘Ho! Ik weet precies wat u gaat zeggen. Jullie zijn nog kinderen. Nou en? Ik ben net zo intelligent als tien volwassenen. Ik kan toevallig echt schatten ontdekken.’

Papa wijst naar de boeken van Sherlock Holmes.

‘Je weet zelf ook wel dat detectivewerk niet alleen maar op

slimheid aan komt. Het werk kan ook heel gevaarlijk zijn. Kijk maar naar Sherlock Holmes.'

Koos slaat met zijn handen op de knieën. 'Ik pak ook alleen maar zaken aan waarbij het om slimheid gaat. Die schat van sterke Tjerk, daar was niets gevaarlijks aan.'

Papa schudt zijn hoofd. 'Dat weet je nooit van tevoren.'

'Als we een boef tegenkomen, dan is Iris er nog. Die kan judo! Die gooit hem zo op de grond. *No problem!*'

Papa leunt met beide handen op de vensterbank.

'Hier schrik ik van, Koos. Ik ben politieman. Ik weet hoe boeven zijn. Die laten zich echt niet door kleine meisjes op de grond gooien.'

'Iris is al behoorlijk groot.'

'Je snapt best wat ik bedoel, Koos.'

'Hmm.'

Ineens worden Koos' ogen groot. De postbode! De man zet zijn fiets tegen de lantaarn voor het huis en pakt een stapeltje brieven. Koos vliegt de trap af. Vandaag krijgt hij een brief. Hij voelt het gewoon. Papa zal nog raar opkijken.

Ongeduldig wacht hij in de deuropening op de postbode. Die pakt een handvol brieven en folders en overhandigt dat met een plechtig gebaar.

'Alstublieft jongeheer.'

'Bedankt, hoor.'

Hij draait zich meteen om en bladert de stapel door. J. Bolt, J. Bolt, J. Bolt.

I. Bolt-Heemstra. J. Bolt, J. Bolt.

'Weer niks! Bah!' Woedend smijt hij de brieven op de grond. Boos bonkt hij de trap op.

‘Bah!’ schreeuwt hij, terwijl hij op de rand van zijn bed ploft.

‘Weer niks?’

‘Nee, weer niks. Zo word ik nooit wereldberoemd.’

‘Waahhaaa!’ Papa buldert het uit.

‘Ja, lach er maar om’, roept Koos woedend. ‘U vindt het toch ook mooi als u een zoon hebt die net zo beroemd is als Sherlock Holmes?’

‘En ik ben al zo trots op je!’

‘U snapt er helemaal niks van!’

‘Nou, zo kan ’ie wel weer. Kun je niet ergens anders gaan zitten boos wezen? Als ik steeds naar zo’n zuurpruimengezicht moet kijken, kan ik niet verven.’

‘Ik ga al. Ik ga wel naar Iris.’

Hij staat op. Met de handen diep in de zakken gepropt, loopt hij de trap af. In de spiegel in de gang ziet hij een jongen met twee petten op en een bril met jampotglazen. Hij heeft een diepe rimpel in zijn neus en een woedende blik in de ogen.

‘Wow, ik ben echt goed boos, zeg.’

Gauw naar buiten. Over de oprit loopt hij naar de straat. Hij passeert zijn vader die staat te zingen op de ladder. Hoe kun je zingen als je enige kind zo kwaad is?

Ineens stuift Iris de hoek om. Ze wappert met een brief.

‘Ik heb een hele belangrijke brief gekregen.’

Koos’ ogen lichten op. Zijn buurmeisje Iris is ook bij het detectivebureau.

Zou zij ...

‘Is het een opdracht?’

Iris denkt even na. ‘Ja, dat zou je wel kunnen zeggen.’

2 Een geheimzinnige brief

‘**W**at voor een opdracht? Wie huurt ons in?’ zegt Koos blij. ‘Wat moeten we opsporen?’

Iris kijkt hem niet-begrijpend aan. ‘Waar heb je het over?’

‘Je zegt net dat het een opdracht is.’

‘Ja, voor mij, niet voor jou.’

‘We hebben toch zeker samen een detectivebureau?’ zegt Koos boos.

Iris begint te lachen.

‘Ha, joh, dit is geen opdracht voor een detective. Volgende week zijn er judowedstrijden. Als ik voldoende punten haal, krijg ik misschien de groene band. Geweldig hè.’

‘Ggggrrroene band’, gromt Koos.

‘Ben je niet blij?’

‘Nee, wat heb ik aan een groene band?’

‘Nou zeg, jij denkt ook alleen maar aan jezelf en aan je detectivebureau’, zegt Iris beledigd. ‘Hoe beter ik ben in judo, hoe beter het voor je bureautje is.’

‘Het is geen bureautje.’

‘O nee? Hoeveel klanten hebben we eigenlijk?’

Dat steekt gemeen.

‘Een stuk of nul’, zegt Koos somber. ‘Elke dag hol ik naar de brievenbus. En elke dag is het hetzelfde liedje. Niks, noppes, *nada*. Ik snap het niet. Is er dan in heel Drachten niemand die